

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 21/01/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 12

Nếu chúng ta làm tròn bổn phận trong mỗi vai trò của mình lại biết tự khắc chế tập khí phiền não thì chính là đang làm tăng trưởng “*Giới Định Tuệ*” của chính mình. Tự thân có sự tu dưỡng như vậy là có “*Tự lực*” thì khi “*Tha lực*” của Phật Bồ Tát đến, mới có cơ duyên khai ngộ.

Trong tâm cảnh của người hiện đại, nếu không từ mọi nơi chốn, mọi hoàn cảnh để tu hành mà lại chọn một nơi tịnh tĩn xa lánh thực tại, buông xuống mọi vai trò bổn phận thì rất khó thành tựu. Vì sao vậy? Vì con người ngày ngày tâm loạn động, bao chao, giải đãi nên nếu vào cảnh tĩn thì rất khó tu.

Khi ở trong cảnh tĩn mà tâm động, vậy thì hãy ở trong cảnh động mà làm các việc tích công bồi đức, lợi ích chúng sanh. Làm được như vậy sẽ không có thời gian rảnh rỗi để vọng tưởng hay tạo điều bất thiện. Người xưa dạy: “*Nhàn cư vi bất thiện*” - trên tướng thì nhàn rồi còn trong nội tâm vẫn là phân biệt, vọng tưởng, chấp trước.

Ngày nay nhiều người mang danh học Phật nhưng không phải chân thật tìm đến người chân tu toàn tâm toàn ý vì Phật pháp, vì chúng sanh mà chỉ là tìm nơi danh cao tiếng tốt. Họ tìm một nơi an thân, nơi ăn uống nghỉ ngơi, đỡ tiêu tốn chi phí chứ không phải là đến chốn tu hành đạo nghiệp. Người học Phật mà có tâm thái như vậy thì họ không thu được kết quả. Bản thân họ vẫn là tâm tham, vẫn là tâm tư lợi.

Nguyên nhân là do không ai phân tích, giảng giải cho họ biết. Ngay đến khái niệm “*Bố thí*”, họ chỉ nghĩ đơn giản là mang vật phẩm đến cúng chùa, cúng Phật. Họ không biết rằng xả bỏ được tham ăn tham ngủ, tập khí phiền não của chính mình là bố thí hay một chút rau, trái ớt, trái bầu chia sẻ với hàng xóm cũng là bố thí. Cho nên Hòa Thượng nói mọi nơi mọi chốn đều là nơi chúng ta tinh tấn “*Giới Định Tuệ*”.

Sáng nay có người nhắn tin cho chúng tôi nói rằng xin phép được nghe pháp nhưng không mở hình vì phải xử lý vườn rau. Vườn rau được trồng để “*vì chúng sanh phục vụ*” cho nên vừa xử lý vườn rau vừa nghe cũng không sao bởi tâm “*vì lợi ích chúng sanh*” sẽ giúp mình thêm lớn đạo tâm. Nếu chỉ nghĩ cho mình thì đạo tâm bị thoái rĩ, tuy gốc cành lá vẫn còn nguyên.

Bản thân chúng tôi “*lo nghĩ cho chúng sanh*” bắt đầu từ những việc rất nhỏ. Đó là tiết kiệm không tiêu sài lãng phí cho bản thân; là tu phước, tích phước và tiết phước.

Đồng tiền bị lãng phí chính là tiền của Cha Mẹ, Thầy Cô và của người thành toàn cho mình. Chúng tôi luôn chọn vé hàng không giá rẻ để đi các nơi. Gần đây nhất là bữa tiệc tất niên cũng được tổ chức tiết kiệm. Mỗi trường và một số cá nhân phụ trách một số món ăn. Rau và đậu phụ trong bữa tiệc là mình tự làm. Trong khi bên mình đang tổ chức tiệc thì bên kia người ta đốt pháo bông. Thế là lên hình thêm hoành tráng hơn vì có cả pháo bông. Một sự trùng hợp như thế mình nhận được sự ủng hộ vô hình nào đó.

“*Giới Định Tuệ*” tăng trưởng ngay khi chúng ta làm việc tốt một cách âm thầm. Đó thuộc về âm đức. Nếu nhiều người tán tụng mà sanh tâm ưa thích thì đã hưởng hết phước báu tạo ra từ việc tốt đó và mất đi tâm thanh tịnh.

Chúng ta phải giác ngộ rằng trong mọi cương vị công tác của mình, mỗi vai trò trong cuộc sống đều sẽ làm thêm lớn “*Giới Định Tuệ*” của mình, vậy thì không có nơi nào mình từ chối hay chọn lầy vì làm như vậy là đã rơi vào phân biệt chấp trước. Vậy thì tâm mình có chân thành không?

Hòa Thượng nói: “*Tâm chân thành chính là đạo tâm*”. Chúng ta dụng tâm chân thành khi đối đãi mọi sự mọi việc, trong khởi tâm động niệm và khi hành động tạo tác. Hôm qua cô giáo chuyên về nghệ thuật nói rằng người của Hệ thống diễn kịch càng lúc càng hay. Vì sao lại hay? Đơn giản vì dụng tâm chân thành nên các cô giáo diễn xuất toàn tâm toàn ý, hy sinh phụng hiến, chí công vô tư.

Hòa Thượng khai thị: “*Việc trước nhất, chúng ta phải chuyển đổi được chính mình. Phải khắc chế được tập khí phiền não của chính mình!*” Chúng ta chưa làm đến mức tuyệt đối như Phật Bồ Tát nhưng chúng ta có thể không để tập khí dấy khởi. Ví dụ khi tâm ảo danh ảo vọng hay tâm tham nổi lên thì mình nhận diện rõ và không để nó dẫn đạo.

Trước kia, chúng tôi có dạy Lớp Gia giáo cho 60 chú tiểu, các chú nhỏ nên thấy có điện thoại iphone mới thì xúm nhau lại xem. Chúng tôi đã phải cảnh báo cho các chú biết rằng điện thoại đẹp cũng là “*Sắc*” trong “*Tài Sắc Danh Thù*”. Nếu các chú là người tu hành thì không chạy theo sự vọng động tham cầu chiếc điện thoại như vậy. Làm được thì đó là “*Tự độ*”.

Làm được như vậy thì việc mình giúp ích người khác mới chân thật. Ngược lại, không khắc chế được bản thân thì việc mình làm cũng chỉ phục vụ chính mình chứ chưa thể toàn tâm toàn lực “*vì người khác mà lo nghĩ*”. Cho nên Hòa Thượng nói: “*Bạn muốn giúp người được tốt thì phải thay đổi chính mình không ngừng nỗ lực làm mới chính mình thì việc bạn giúp người mới chân thật*”.

Ví dụ khi cúng dường đậu phụ thì đừng nghĩ rằng tôi là người cho, cũng không nghĩ đến vật cho, không thấy người nhận như trên Kinh Phật dạy: “*Tam luân không tịch*”, hoàn toàn tâm rộng rang, thanh tịnh. Cho người mà muốn người báo đáp là sai rồi.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Nếu bạn không thay đổi được chính mình thì bạn cũng không có cách gì chân thật giúp người ta mà chỉ là làm phiền người ta”**. Thật vậy mình đem **“tự tư tự lợi”**, **“hư danh ảo vọng”** vào việc làm của mình. Vậy thì mình không giúp được người mà còn hại người.

Hòa Thượng phân tích: **“Mỗi người học Phật đều phải có công phu nhất định. Ví dụ Thiên sư Pháp Đạt đã có 10 năm tụng Kinh Pháp Hoa trước khi gặp được Lục Tổ Huệ Năng nên sau khi nghe Lục Tổ khai thị thì ông liền khai ngộ”**.

Khi Thiên sư Pháp Đạt gặp Lục Tổ thì ông không lạy Lục Tổ sát đất. Lục Tổ nói rằng chắc Thiên sư phải có gì đáng để tự mãn. Thiên Sư Pháp Đạt nói là ông đã dùng 10 năm tụng Kinh Pháp Hoa. Lục Tổ nghe ông đọc chưa hết bài Kinh thì liền khai thị và ông đã khai ngộ. Rõ ràng trước khi gặp Lục Tổ thì Thiên sư Pháp Đạt chưa chứng ngộ dù đã trải qua 10 năm rền tụng song công phu này là nền tảng để giúp ông ngộ ra ngay khi được Lục Tổ thuyết pháp.

Việc làm đậu phụ cũng vậy. Bấy lâu nay mình chăm chỉ làm việc mà miếng đậu không thơm ngon. Vậy thì một khi có người đến hướng dẫn thì nỗ lực bấy lâu cộng thêm sự hỗ trợ của người hướng dẫn sẽ giúp ra lò những miếng đậu ngon.

Vậy nên **“Tự lực”** cực kỳ quan trọng. Nếu tự thân chúng ta không tu dưỡng thì Phật Bồ Tát đến với mình cũng chẳng thể khai ngộ. Chính mình phải cố gắng, nỗ lực hằng ngày khắc chế tập khí phiền não của mình. Còn **“Tha lực”** là các Ngài đến điểm chỉ cho chúng ta là chúng ta sẽ ngộ ra ngay.

Hằng ngày chúng ta không **“Tự lực”** mà dựa vào **“Tha lực”** hay chỉ nghe Thầy nhắc nhở, Thầy mắng còn bản thân không nỗ lực thay đổi thì chúng ta sẽ không có cảm ngộ gì. Tương tự vậy, nếu thiên sư Pháp Đạt không có công phu 10 năm tụng Kinh Pháp Hoa thì cho dù Lục Tổ giảng thế nào cũng không khai ngộ hay Phật Bồ Tát đến giúp cũng không thể thay đổi được.

Chúng ta phải hiểu được **“Tự độ”** là **“Tự lực”** chúng ta phải chặt thật làm. Nếu là giáo viên hay quản lý thì luôn luôn không ngừng hoàn thiện năng lực đứng lớp, năng lực quản lý của mình. Điều này không khó, chỉ cần tâm chân thành là thông qua được mọi thứ. Mọi người thấy khi chúng tôi phát biểu, chúng tôi thường chẳng có một sự chuẩn bị nào mà hoàn toàn chỉ từ tâm chân thành mà nói lên.

“Tự lực” là luôn luôn hoàn thiện chính mình còn **“Tha lực”** dựa trên **“Tự lực”** tức là **“Tự lực”** đến đâu thì chiêu cảm **“Tha lực”** đến đó. Ví dụ nếu tâm mình là tâm Ma thì chiêu cảm Ma đến, tâm mình là Phật Bồ Tát thì chiêu cảm Phật Bồ Tát đến. Có người suốt ngày chỉ là phàm phu **“Tham Sân Si Ngạo Mạn”** nhưng lúc nào cũng muốn gặp Phật nên kết quả là sẽ có Ma giả Phật đến đáp ứng. Cho nên người ta cúng quá nhiều tiền, quá nhiều đạo tràng cho mình rồi mình tưởng rằng mình tu hành tốt đẹp, đắc đạo thì là sai rồi. Chỉ có Ma mới thỏa mãn vật chất, Phật không bao giờ làm việc đó.

Hòa Thượng từng chỉ dạy rằng nếu phước báu mình đủ 5 triệu, 5 tỷ hay nhiều hơn thì Ma mang 5 triệu, 5 tỷ hay nhiều hơn đến dụ mình. Ngài từng khuyên rằng nếu mình niệm Phật mà trời Đế Thích nói rằng đừng vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc nữa vì Ngài sẽ nhường nửa cung trời cho chúng ta thì chúng ta cũng không cần. Câu nói này cho thấy phước báu của người niệm Phật rất lớn, mấy thứ nhà cửa tài sản làm sao sánh bằng.

Ấy vậy mà có người đạt được nhà cửa tài sản hay đạo tràng to lớn đều cho rằng do cha A Di Đà ban cho. Thế là càng ngày lại càng thu đạt thêm tài sản to lớn hơn nữa. Hãy thử quán chiếu xem Phật A Di Đà thương xót cho đủ thứ như vậy mà sao Phật không nói là: “*Con đủ công đức vãng sanh rồi con về Cực Lạc thôi. Nhiều vật chất danh vọng quá, con sẽ bị nó nhấn chìm đấy!*”

Chúng ta từng đọc Kinh Sám hối có nói: “*Con nay phát tâm chẳng vì tự cầu phước báo Nhân, Thiên cùng quả Thanh Văn, Duyên Giác, nhắm đến các quả vị Bồ Tát trong quyền thừa. Con chỉ y theo Tối Thượng Thừa phát tâm Bồ Đề, nguyện cùng chúng sanh trong pháp giới chung một lúc đồng chứng quả Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác*”.

Lời phát nguyện muốn nói lên rằng mình không nên có tâm tham cầu. Ngay đến nửa hay cả cung trời Đế Thích hay phước báu của Thanh Văn (A La Hán), Duyên Giác (Bích Chi Phật), quyền thừa Bồ Tát (Bồ Tát sắp đạt đến quả vị Phật) cũng không cần mà chỉ cần cầu đạt đến quả vị Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác (Phật).

Phật dạy chúng ta là để chúng ta làm Phật. Mong muốn thành Phật là nguyện vọng chứ không phải là tham cầu vọng tưởng vì đi kèm với mong muốn là sự nỗ lực phấn đấu không ngừng. Nếu không nỗ lực, phấn đấu thì đúng là vọng tưởng. Cho nên câu nói “*Bao giờ bằng Phật mới vừa lòng con*” một câu trong bài Kệ chúng tôi từng nghe bà tụng khi nhỏ không phải nói lên tâm tham cầu “*bằng Phật*” để an hưởng mà “*bằng Phật*” để có đủ năng lực trí tuệ phục vụ chúng sanh được viên mãn như Phật.

Cho nên muốn “*Tự độ*”, “*Độ tha*” đạt đến viên mãn thì phần “*Tự lực*” phải nỗ lực. Trong bài, Hòa Thượng trích dẫn câu chuyện của Tỳ Kheo Ni Vô Tận Tàng cũng đã dành 10 năm thâm nhập một bộ Kinh nên sau khi gặp Lục Tổ thì Tỳ Kheo Ni Vô Tận Tàng cũng khai ngộ. Qua đây cho thấy muốn “*Tha lực*” đạt đến đâu thì phần “*Tự lực*” của chúng ta phải cao đến đó./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

